

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

1

Τέσσερις δυστυχημένοι ασθενείς

«Καημένη Πόλι!» έλεγε μια λυπημένη φωνούλα έξω από την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. «Καημένη Πόλι! Φύσηξε τη μύτη σου, καημένη Πόλι!»

Ακολουθήσαν δυνατά φταρνίσματα και στη συνέχεια ένας ξερόβηχας. Μετά έπεσε σιωπή, λες και αυτός που βρισκόταν πίσω από την πόρτα περίμενε να δει αν θα έπαιρνε καμία απάντηση.

Ο Τζακ ανασηκώθηκε και κοίταξε τον Φίλιπ στο απέναντι κρεβάτι.

«Φίλιπ, νομίζεις ότι είσαι σε θέση να αντέξεις αν αφήναμε την Κίκι να μπει μέσα; Ακούγεται τόσο δυστυχημένη!»

Ο Φίλιπ έγνεψε καταφατικά. «Ας είναι. Φτάνει να μη στριγκλίζει και να μην κάνει πολλή φασαρία. Ευτυχώς, το κεφάλι μου είναι καλύτερα!»

Ο Τζακ κατέβηκε από το κρεβάτι του και πήγε περπατώντας, μάλλον με αστάθεια, στην πόρτα. Αυτός και ο Φίλιπ, όπως και τα δυο κορίτσια άλλωστε, είχαν αρπάξει μια πολύ άσχημη γρίπη και ένιωθαν αρκετά αδύναμοι. Ο Φίλιπ, που την είχε αρπάξει χειρότερα απ' όλους,

δεν ήταν σε θέση να αντέξει την Κίκι, τον παπαγάλο, μέσα στο υπνοδωμάτιο. Η Κίκι μιμούνταν τον βήχα τους και τον τρόπο που φταρνίζονταν ή ρουφούσαν τη μύτη τους, και ο δύστυχος ο Φίλιπ, όσο κι αν λάτρευε τα πουλιά και γενικά τα ζώα, ένιωθε την επιθυμία να εκσφενδονίσει βιβλία και παντόφλες και οτιδήποτε άλλο μπορούσε εναντίον του παπαγάλου, που τα 'χε χαμένα.

Η Κίκι εμφανίστηκε στην πόρτα ντροπαλή ντροπαλή, με το κεφάλι της χαμηλωμένο μέχρι το πάτωμα! «Καημενούλα» είπε ο Τζακ κι εκείνη πέταξε αμέσως πάνω στον ώμο του. «Δεν σ' έχουν κλείσει έξω άλλη φορά, έτσι; Βλέπεις όμως, όταν κάποιος νιώθει το κεφάλι του έτοιμο να σπάσει, δεν γουστάρει καθόλου τη φασαρία σου, χαζούλα Κίκι. Κόντεψες να τον τρελάνεις τον Φίλιπ όταν μιμήθηκες το χαλασμένο αεροπλάνο!»

«Οχ, όχι!» ακούστηκε ο Φίλιπ, τρέμοντας και μόνο που το σκεφτόταν. «Έχω την αίσθηση ότι δεν πρόκειται να γελάσω ποτέ ξανά με τις εξυπνάδες της Κίκι». Έβηξε και έψαξε για το μαντίλι του κάτω από το μαξιλάρι του.

Η Κίκι έβηξε κι αυτή, πολύ διακριτικά όμως! Ο Τζακ χαμογέλασε. «Είναι κουτό, Κίκι» της είπε. «Δεν έχεις γρίπη, επομένως είναι χαζό να προσποιείσαι ότι την έχεις αρπάξει».

«Γρίπη, γρίπη, σκουπίστε τη λύπη» απάντησε αμέσως η Κίκι, και έριξε κι ένα κακαριστό γελάκι.

«Δεν είμαστε ακόμη έτοιμοι να γελάσουμε με τις χαζές παρατηρήσεις σου, Κίκι» είπε ο Τζακ και ξαναχώθηκε στο κρεβάτι του. «Δεν μπορείς να συμπεριφέρεσαι

όπως αρμόζει σ' έναν άρρωστο; Να μιλάς σιγανά, να είσαι τρυφερή και όλα τα σχετικά;»

«Καημένη Πόλι» απάντησε η Κίκι. Κούρνιασε στον λαιμό του Τζακ και κόλλησε πάνω του όσο πιο σφιχτά μπορούσε. Ακολούθησε ένας ατελείωτος αναστεναγμός.

«Μην ξεφυσάς πάνω στον λαιμό μου, σε παρακαλώ!» είπε ο Τζακ. «Και μην είσαι τόσο δυστυχημένη, Κίκι! Κάνε κουράγιο. Αύριο θα είμαστε καλύτερα και θα έχει πέσει και ο πυρετός μας. Σύντομα θα είμαστε όλοι στο πόδι και είμαι σίγουρος πως η θεία Άλι θα είναι πανευτυχής. Πρέπει να έχει πνιγεί με τέσσερις ανήμπορους».

Η πόρτα άνοιξε σιγά σιγά και η θεία Άλι κοίταξε μέσα. «Α, είστε ξύπνιοι και οι δύο» είπε. «Πώς αισθάνεστε; Θα θέλατε λίγη λεμονάδα ακόμα;»

«Όχι, ευχαριστώ» είπε ο Τζακ. «Όμως να, ξαφνικά, δεν ξέρω πώς, θεία Άλι, πεθύμησα ένα βραστό αυγό και ψωμί με βούτυρο. Μου κόλλησε στα καλά καθούμενα πως αυτό θα ήθελα περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο!»

Η θεία Άλι έβαλε τα γέλια. «Ε, μα τότε είσαι πολύ καλύτερα. Θέλεις κι εσύ, Φίλιπ, ένα αυγό;»

«Όχι, ευχαριστώ» είπε ο Φίλιπ. «Δεν θέλω κάτι!»

«Κακόμοιρο παιδί, κακόμοιρο παιδί» σχολίασε η Κίκι, σηκώνοντας το κεφάλι της για να δει τον Φίλιπ, και σιγογέλασε.

«Σκασμός» είπε ο Φίλιπ. «Δεν είμαι σε θέση ακόμη να αντέχω τ' αστεία σου, Κίκι. Θα βρεθείς έξω από το δωμάτιο ξανά, αν συνεχίσεις να μιλάς πολύ».

«Σιωπή, Κίκι!» είπε κι ο Τζακ, και ο παπαγάλος εισέπραξε μια ελαφριά σφαλιάρα στο ράμφος του. Η Κίκι κούρνιασε στον λαιμό του, δεν την ένοιαζε να μένει σιωπηλή, αρκεί να την αφήνανε να είναι κοντά στον πολυαγαπημένο της Τζακ.

«Πώς είναι τα δύο κορίτσια;» ρώτησε ο Τζακ.

«Πολύ καλύτερα» απάντησε η θεία Άλι. «Καλύτερα απ' ό,τι εσείς οι δυο. Παίζουν κάποιο παιχνίδι με χαρτιά. Ήθελαν να μάθουν αν θα μπορούσαν να έρθουν στο δωμάτιό σας απόψε το βράδυ για να τα πείτε».

«Θα το 'θελα» είπε ο Τζακ «αλλά ο Φίλιπ δεν νομίζω να συμφωνεί. Τι λες, Φίλιπ;»

«Θα δούμε» είπε άκεφα ο Φίλιπ. «Είμαι ακόμη στις πολύ μαύρες μου. Συγγνώμη».

«Δεν πειράζει, Φίλιπ» είπε η μητέρα του. «Καλύτερες είσαι όσο πας. Αύριο θα έχεις συνέλθει».

Και είχε δίκιο. Το απόγευμα της επόμενης ημέρας, ο Φίλιπ είχε ζωντανέψει για τα καλά, ενώ είχε επιτραπεί στην Κίκι να φλυαρεί και να τραγουδά όσο τραβούσε η ψυχή της. Της είχαν επιτρέψει ακόμα και να κάνει τον ήχο του τρένου την ώρα που διασχίζει ένα τούνελ, πράγμα που έκανε την κυρία Κάνινγκαμ να ανέβει αμέσως τις σκάλες.

«Ε, όχι!» είπε. «Όχι αυτό τον θόρυβο μέσα στο σπίτι, σε παρακαλώ, Κίκι! Δεν μπορώ να το αντέξω!»

Η Ντάινα κοίταζε τη μητέρα της και της άπλωσε το χέρι. «Πέρασες φοβερές ώρες φροντίζοντας εμάς τους τέσσερις, μαμά. Ευτυχώς που δεν άρπαξες και εσύ γρί-

πη. Φαίνεσαι πολύ χλωμή. Αισθάνεσαι ότι τελικά θα αρρωστήσεις κι εσύ;»

«Όχι βέβαια» απάντησε η μητέρα της. «Απλώς, έχω κουραστεί να ανεβοκατεβαίνω τις σκάλες για να βλέπω πώς είστε. Αλλά θα σηκωθείτε σε λίγο και θα είστε μια χαρά, και μετά κατευθείαν στο σχολείο!»

Τέσσερα βογκητά ακούστηκαν αμέσως. Και μετά ένα πέμπτο, καθώς η Κίκι μπήκε με μεγάλη ευχαρίστηση στον χορό, προσθέτοντας το πιο βαθύ βογκητό απ' όλους!

«Σχολείο!» είπε ο Τζακ με απέχθεια. «Γιατί μας το θύμισες, θεία Άλι; Όπως και να 'χει, σιχαίνομαι να επιστρέψω στο σχολείο ενώ έχει ήδη αρχίσει η χρονιά. Όλοι έχουν τακτοποιηθεί και ξέρουν τι συμβαίνει, ενώ εσύ νιώθεις σαν στραβάδι».

«Είσαστε αξιολύπητοι» είπε γελώντας η κυρία Κάνινγχαμ. «Τέλος πάντων, συνεχίστε το παιχνίδι σας, αλλά μην αφήνετε την Κίκι να μιμείται αεροπλάνα, τρένα, αυτοκίνητα και μηχανές που κουρεύουν το γρασίδι!»

«Σύμφωνοι» είπε ο Τζακ, και στράφηκε αυστηρός στην Κίκι. «Το άκουσες αυτό, χαζόπραμα; Συμμαζέψου, αν μπορείς βέβαια!»

«Πραγματικά η μαμά φαίνεται λίγο χλωμή, δεν συμφωνείτε;» είπε ο Φίλιπ μοιράζοντας τα χαρτιά. «Ελπίζω ο Μπιλ να την πάει κάπου να ξεσκάσει, όταν γυρίσει αποκεί που είναι».

«Πού είναι; Δεν είχε κανέναν νέα του τελευταία;» ρώτησε η Ντάινα, μαζεύοντας τα χαρτιά τους.

«Ε, καλά, ξέρεις τώρα τι μυστήριο είναι ο Μπιλ! Συνέχεια σε κάποια μυστική αποστολή για λογαριασμό της κυβέρνησης» είπε ο Φίλιπ. «Πιστεύω ότι η μαμά ξέρει πάντοτε πού βρίσκεται, ενώ οι υπόλοιποι δεν έχουμε ιδέα. Αργά ή γρήγορα, όμως, θα εμφανιστεί αποκεί που δεν το περιμένουμε!»

Ο Μπιλ ήταν ο σύζυγος της κυρίας Κάνινγκχαμ. Δεν πήγαινε πολύς καιρός που είχαν παντρευτεί, όταν εκείνη ήταν ακόμη η χήρα κυρία Μάνερινγκ, με δύο παιδιά δικά της, την Ντάινα και τον Φίλιπ, και άλλα δύο, τον Τζακ και τη Λούσι-Αν, που τη θεωρούσαν πάντα θεία τους. Ο Τζακ και η Λούσι-Αν δεν είχαν γονείς. Όλοι τους αγαπούσαν πολύ τον έξυπνο, αποφασιστικό Μπιλ, που η δουλειά του τόσο συχνά τον έβαζε σε κάθε είδους κίνδυνο.

«Ελπίζω ο Μπιλ να γυρίσει προτού επιστρέψουμε στο σχολείο» είπε ο Τζακ. «Πάει πολύς καιρός που δεν τον έχουμε δει. Για να δω, είναι σχεδόν Οκτώβρης τώρα και έφυγε, ξαφνικά, στις αρχές Σεπτεμβρίου».

«Μεταμφιεσμένος, μάλιστα!» θυμήθηκε η Λούσι-Αν. «Θυμάστε; Είχε μεταμφιεστεί σε γέρο! Δεν μπορούσα να καταλάβω ποιος ήταν αυτός ο σκυφτός άνθρωπος που καθόταν με τη μαμά εκείνη τη νύχτα που έφυγε. Ακόμα και τα μαλλιά του ήταν διαφορετικά!»

«Φορούσε περούκα» είπε ο Τζακ. «Κουνήσου, Ντάινα. Είναι η σειρά σου. Έχεις ή δεν έχεις τον ρήγα;»

Η Ντάινα έριξε το χαρτί της και έπειτα στράφηκε προς το ραδιόφωνο, που ήταν εκεί κοντά. «Ας ανοίξου-

με το ραδιόφωνο, τι λέτε;» ρώτησε. «Απόψε θέλω να ακούσω ράδιο. Φίλιπ, μπορείς να το αντέξεις;»

«Ναι» είπε ο Φίλιπ. «Και σταματήστε πια να με λυπάστε! Είμαι μια χαρά. Να πάρει! Ντρέπομαι πραγματικά όταν σκέφτομαι πόσο δυστυχισμένος ένιωθα! Δεν θα μου είχε κάνει καθόλου εντύπωση ακόμα κι αν είχα βάλει τα κλάματα οποιαδήποτε στιγμή!»

«Το έκανες μια φορά» είπε ατάραχος ο Τζακ. «Σε είδα. Φαινόσουν πολύ παράξενος».

«Βούλωσ' το» είπε ο Φίλιπ θυμωμένος. «Και μη λες ανακρίβειες. Ντάινα, δεν έχεις πιάσει καλά τον σταθμό. Κοίτα, άφησέ το σε μένα. Άλλωστε, δεν ήσουν ποτέ καλή σ' αυτά τα πράγματα! Ντάινα, είπα, άσε εμένα να πιάσω τον σταθμό! Να σε πάρει!»

«Τώρα μάλιστα! Ο Φίλιπ μας είναι μια χαρά πάλι!» παρατήρησε ο Τζακ, βλέποντας έναν από τους γνωστούς καβγάδες μεταξύ αδελφού και αδελφής να είναι έτοιμος να ξεσπάσει πάλι. «Αυτό είναι, Φίλιπ, πέτυχες ακριβώς τον σταθμό. Α, είναι ένα έργο για κάποια ληστεία, που παίζει και ο Τζον Τζόρντανς. Πρέπει να έχει πλάκα. Για να ακούσουμε».

Είχε πράγματι πλάκα, και η θεία Άλι, που ξεκουραζόταν στον κάτω όροφο, πολύ το χάρηκε που άκουσε ξαφνικά γέλια από πάνω. Ύστερα όμως άκουσε ένα δυνατό και παρατεταμένο σφύριγμα και συνοφρυώθηκε. Αυτός ο απαράδεκτος παπαγάλος!

Δεν ήταν όμως η Κίκι! Ήταν ο Τζον Τζόρντανς στο αστείο έργο. Έκανε έναν αστυνομικό και σφύριζε με

τον ψηλό, δυνατό άντρα που στεκόταν στην πόρτα. «Μπιλ, γύρισες! Δεν σε ακούσαμε να έρχεσαι στο σπίτι. Καλέ μας, Μπιλ!»

2

Τι έκπληξη!

Ο Μπιλ μπήκε αμέσως στο δωμάτιο και κάθισε στο κρεβάτι του Τζακ. Η Κίκι κακάρισε χαρούμενη και πέταξε στον ώμο του, τσιμπώντας τρυφερά τον λοβό του αυτιού του. Αμέσως ανέβηκε και η θεία Άλι, μ' ένα χαμόγελο όλο ευτυχία. Τώρα που είχε έρθει ο Μπιλ, έμοιαζε σχεδόν άλλος άνθρωπος.

«Λοιπόν, τι είναι αυτά που ακούω για τέσσερις ταλαίπωρους κατάκοιτους;» είπε ο Μπιλ, απλώνοντας τα χέρια και αγκαλιάζοντας τα δύο κορίτσια. «Τώρα που γύρισα, θα πρέπει να σηκωθείτε, ξέρετε. Δεν γίνεται να σας έχω να τεμπελιάζετε έτσι στο κρεβάτι!»

«Θα σηκωθούμε αύριο το απόγευμα» είπε η Λούσι-Αν. «Μπιλ, πού ήσουν; Πες μας!»

«Να με συγχωρείς, μικρούλα μου. Δεν μπορώ να πω κουβέντα» είπε ο Μπιλ.

«Μάλιστα! Πολύ μεγάλο μυστικό, λοιπόν» είπε η Ντάινα απογοητευμένη. «Θα μείνεις τουλάχιστον στο σπίτι τώρα;»

«Απ' όσο ξέρω, να» απάντησε ο Μπιλ. «Ειλικρινά, το

ελπίζω. Μου φαίνεται ότι κάποιος πρέπει να φροντίζει τη μητέρα σας τώρα. Έχει αδυνατίσει. Γιατί έπρεπε να γριπιαστείτε όλοι μαζί, ώστε να μην μπορεί κανείς από εσάς να τη βοηθάει;»

«Ήταν πολύ εγωιστικό εκ μέρους μας!» σχολίασε ο Τζακ. «Και από πάνω έλειπες κι εσύ, Μπιλ. Δεν πειράζει, όλα φαίνεται να είναι εντάξει όταν είσαι εδώ, έτσι δεν είναι, θεία Άλι;»

Η κυρία Κάνινγκχαμ κούνησε το κεφάλι της συμφωνώντας. «Ναι. Όλα!» είπε. «Να φάμε κάτι πρόχειρο εδώ πάνω στην κρεβατοκάμαρα όλοι μαζί, παιδιά, για να μπορέσουμε να τα πούμε με τον Μπιλ;»

Ήταν ένα εξαιρετικά χαρούμενο γεύμα, με την Κίκι περισσότερο φασαριόζα απ' ό,τι συνήθως, να κάνει τη σφυρίχτρα κάθε που της έκανε κέφι. Όλοι τους όμως κουράστηκαν πολύ γρήγορα με το καινούριο αυτό κόλπο της, ακόμα και ο Μπιλ.

«Μπιλ! Μπιλ! Πιάσε την μπάλα, χαζο-Μπιλ!» φώναξε η Κίκι. Και βέβαια άρπαξε μια ξεγυρισμένη σφαλιάρα στο ράμφος από τον Τζακ.

Το **όγδοο** βιβλίο της σειράς **ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ**
από την πιο αγαπημένη συγγραφέα των παιδιών
όλου του κόσμου.

Η παρέα της Περιπέτειας –ο Φίλιπ, ο Τζακ, η Λούσι-Αν και η Ντάινα–
ξεκινά για ένα ταξίδι με ποταμόπλοιο σε μια μυστηριώδη χώρα κάπου
στα βάθη της Ανατολής. Τα παιδιά, καταγοητευμένα, παρακολουθούν
τα πανέμορφα τοπία αλλά και τους ντόπιους που μοιάζουν βγαλμένοι
από βιβλικές εποχές...

Όταν όμως οι γονείς τους πέφτουν θύματα απαγωγής από τον Ράγια
Ούμα, έναν μυστηριώδη τύπο με πολλά προσωπεία, το ταξίδι τους παίρ-
νει απρόβλεπτη τροπή και το παράξενο ποτάμι θα τους οδηγήσει σε
ονειρικά και μυστηριώδη μέρη σε μια χώρα που κρύβει πολλά μυστικά.

Επικίνδυνοι καταρράκτες, τούνελ, υπόγειες σπηλιές
και ένας αρχαίος ναός με κρυμμένους θησαυρούς.

Είστε έτοιμοι για... **ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ;**

www.minoas.gr

9 786180 217285
ISBN 978-618-02-1728-5
ΚΩΔ. 22447

8+